

Proloog

Sarita doet haar ogen open, maar ze ziet niets. Ze gaat rechtop zitten, tast met haar hand om haar kussen naar haar knuffels en vindt Strawb, maar Simba is er niet. Ze wil geen geluid maken, ze wil niet dat papa wakker wordt, maar ze moet Simba vinden.

Als ze het dekbed terugslaat en Simba nog steeds niet vindt, begint ze te huilen. Heel zachtjes. Ze moet dit zelf oplossen, als een grote meid. Papa zal boos worden als ze hem hierom wakker maakt.

Misschien wil Caity haar helpen. Sarita kijkt op de wekker: 3.17 uur. Veel te vroeg. Caity zegt dat ze haar niet wakker mag maken voordat het eerste getal een 6 is. Tenzij er een noodgeval is, natuurlijk.

Is dit een noodgeval?

Papa zou vinden van niet. Simba komt wel weer terecht, zegt hij altijd.

Ze zal zich als een grote meid gedragen. Caity zegt altijd: bedenk waar je haar voor het laatst hebt gezien. Wanneer had je haar nog? Al niet meer bij het voorlezen of bij het badderen, en ook niet bij het tv-kijken of het avondeten. Maar wel daarvoor, toen ze met Caity naar het zwembad ging. Simba en Strawb lagen daar onder de plastic palmboom. Daar ligt ze vast nog. Ze gaat Simba zelf zoeken. Dan zijn Caity en papa vast trots op haar.

Ze kijkt in de bovenste la van het nachtkastje, waar ze haar fotoalbum in heeft gestopt, die met de foto's van mama. Het ligt er nog. Sarita stapt uit bed en gluurt Caity's kamer in. Het keukenlicht brandt, en ze ziet Caity in bed liggen met alleen een gekreukt laken over zich heen. Ze kijkt in papa's kamer, maar hij ligt niet in bed.

Ze moet opschieten. Ze wil niet dat hij boos wordt. Het is makkelijk om zonder geluid door het appartement te lopen, want het tapijt is dik en de vloer is hard en stevig, heel anders dan de krakende houten planken thuis, waar je elke stap op hoort.

Ze loopt de voordeur van het appartement uit en doet die zachtjes achter zich dicht. Ze wil dit als een flinke meid oplossen. Ze wil dat ze trots op haar zijn. Het licht in de gang springt als bij toverslag aan. Terwijl ze loopt, kijkt ze naar de rode en zwarte patronen op het tapijt, het voelt zacht aan onder haar blote voeten.

Waar de lift hoort te zijn, zitten alleen houten platen waaraan aan een kant een gescheurd geel lint bungelt, dus duwt ze de deur naar het trappenhuis open. Achter haar valt de deur met een klap dicht, en pas als ze springt en met haar armen zwaait, gaat het licht aan. De kale vloer is hier koud en zanderig, helemaal niet zacht, zoals het tapijt. Ze kijkt goed uit dat haar armen niet de ijzeren trapleuningen raken, want dan wordt haar pyjama vies. Haar ademhaling klinkt hier luider en haar voetstappen echoën.

‘Waa!’ zegt ze, hard genoeg om de grappige echo van haar stem door het trappenhuis te horen. Ze daalt steeds verder de trappen af, het magische licht volgt haar op de voet.

Wanneer ze op de verdieping is aangekomen waar ze denkt dat het zwembad is, duwt ze de deur van het trappenhuis open en kijkt om zich heen. Het ziet er hier nu heel anders uit dan vanmiddag. Anders dan in de felverlichte ruimte met het zwembad brandt er op de gang alleen een flets oranje licht. Er is een deuropening waar een stuk plastic voor hangt, erachter flakkerd in de verte een lampje. Ze gluurt door het plastic. Misschien houdt Simba een discofeest. Simba moet nu naar bed, anders is ze morgen moe. Sarita trekt het stuk plastic opzij en loopt op haar tenen naar binnen.

Ze moet denken aan enge verhalen die ze wel eens heeft gehoord. Over monsters die heel bang zijn voor een muis. En over een beest in een donkere kamer met een heleboel lichtgevende ogen, dat uiteindelijk een nest jonge poesjes bleek te zijn.

Maar ze wil niet aan die verhalen denken. Ze wil het liefst terug naar haar bed. Ze kan morgenochtend met Caity terug naar het

zwembad gaan, maar ze wil niet zonder Simba naar boven. Ze zal Simba pakken en dan vlug weer weggaan.

Caity zegt dat mama altijd over haar waakt.

Ze loopt door de koude kamer langs een paar kasten van glanzend metaal de richting van het flikkerende licht op. Ze raapt al haar moed bijeen en gaat de hoek om naar een badkamer. Op de vloer ligt een knipperende zaklamp. Het licht valt uit en Sarita wil hard wegrekken, maar ze weet niet waarheen. Ze blijft als aan de grond genageld in de deuropening staan.

Als het licht weer aanflitst, ziet ze naast het bad iets liggen. Het lijkt een berg kleding en schoenen. Ze doet twee stappen naar voren. Nee, het lijkt wel of er iemand ligt te slapen. Terwijl ze eropaf loopt, knippert de zaklamp uit en weer aan. Ze ziet dat het een man met een roodgeruite jas is. Ze is opgelucht dat ze hier niet alleen is. Misschien kan de man helpen Simba te zoeken.

Maar waarom slaapt hij in de badkamer?

‘Hallo?’ zegt Sarita.

De man zegt niets terug. Hij beweegt niet.

‘Slaapt u? Hallo, meneer...’

Hij geeft nog steeds geen antwoord. Ze loopt naar hem toe. Om zijn hoofd heen ligt een donkere plas, misschien is het verf, of ketchup. Het stinkt hier. Naar pies. Of naar rauw vlees.

‘Hallo?’

Sarita weet niet wat ze moet doen. Er kriebelt iets tussen haar tenen. Ze kijkt naar beneden; de kleverige stroop heeft haar voeten bereikt.

De zaklamp gaat uit, het is helemaal donker.

Sarita schreeuwt, het geluid doorklieft de stilte.

1

Gina

De hele ochtend ben ik bezig geweest het huis schoon te maken; ik heb alle gladde oppervlakken met ontsmettingsmiddel afgenomen en het tapijt, de banken en gordijnen – die overigens geheel overbodig zijn – gestofzuigd. Er zijn hierbeneden geen ramen en er is dus geen natuurlijk licht. Achter de gordijnen hangen schermen met bewegende beelden: een bosgezicht, een besneeuwde bergtop en een tropisch strand. Ik word er misselijk van.

En overal zijn inbouwkasten.

Dikke, frisse lakens en inbouwkasten. Deze woning is zo luxueus dat ik me er gelukkig zou moeten voelen, alsof we op een soort droomvakantie zijn, maar ik vind het hier nu al vreselijk. Ik wou dat we terug naar huis konden. Ik wou dat papa dit appartement nooit had gekocht.

Nadat we waren verhuisd van het dorp naar de caravan op het erf van de boerderij van meneer Harber is mama veranderd. Ik heb nooit goed begrepen waarom we weg moesten, ik wist alleen dat het ermee te maken had dat Brett weer geschorst was van school. En mama was kwaad toen ze erachter kwam dat papa haar erfenis had gependeed aan dit appartement in plaats van aan de eengezinswoning waar ze altijd van gedroomd had. Ik weet nog dat ze zei: ‘Wat is het nut van een huis dat we alleen kunnen gebruiken als het einde der tijden is gekomen?’ Ze huilde. ‘En wat nu, Cam? Hoe moet het nu?’ Ze schreeuwde bijna nooit tegen papa, en zijn reactie was niet mis. Maar ze wist net zo goed als papa dat ons leven niet hetzelfde kon blijven, en vanaf dat moment smoorde ze al haar klachten met gebeden.

Toen we aankwamen in het Sanctum zag ze er moe uit, en ik bood aan het appartement schoon te maken zodat zij kon rusten. ‘Weet je het zeker, schat?’ vroeg ze terwijl ze op bed ging liggen en de sprei over zich heen trok. ‘Red je het met hém?’ Ik antwoordde van wel. ‘Als je bang wordt, kom je maar bij mij. Afgesproken?’

‘Natuurlijk, mama.’

Ik doe de afwas – splinternieuwe borden, glazen en bekers, stevig stalen kookgerei, glimmend roestvrijstalen bestek – en neem de planken in de keukenkastjes af voordat ik alles weer opberg.

‘Vergeet de handgrepen niet, Gina,’ zegt papa. ‘Alles moet hier brandschoon zijn. We hebben geen behoefte aan luizen van Mexicaanse bouwvakkers, toch?’ Hij zegt het op een toon alsof we bondgenoten zijn, alsof hij een onderonsje met me heeft, en hoewel hij me als een klein kind behandelt, waardeer ik het gebaar. Het is belangrijk dat we hier een team vormen, nog belangrijker dan toen we in de caravan woonden.

‘Natuurlijk niet, papa.’

Maar papa en Brett steken geen poot uit om me te helpen, ze zitten aan de ontbijtbar koffie te drinken en boterhammen te eten en hebben het over politiek en American football.

‘Denk je dat we op tijd terug zijn voor de aftrap van het seizoen, pa?’ vraagt Brett. Hij beweegt zijn knie zenuwachtig op en neer en voor hem op de bar ligt een M1911; hij is nog steeds verontwaardigd over meneer Fullers verzoek om onze vuurwapens in te leveren. Papa heeft ermee ingestemd dat meneer Fuller ze later, als we goed en wel gesetteld zijn, in de kluis zou opbergen, maar ik denk niet dat Brett dat zonder slag of stoot laat gebeuren. Ik kijk naar hem en wens dat hij me aankijkt, zoals ik de afgelopen twee jaar steeds doe, in de hoop dat hij zich ondanks het feit dat hij is veranderd, ondanks wat er twee jaar geleden is gebeurd, herinnert wie ik ben: zijn tweelingzus. We waren altijd onafscheidelijk, we hadden aan een half woord genoeg. Maar hij draait zijn hoofd niet naar me toe. ‘De oefwedstrijden zijn al begonnen, maar misschien...’

Papa kijkt Brett fronsend aan. Hij zucht een paar keer diep en zegt dan: ‘Ik weet niet of er een nieuw seizoen komt, jongen. Het

zal niet meer hetzelfde zijn als we terugkomen – het is niet zomaar een griepje. Alles gaat veranderen. We moeten de komende weken rekening houden met een totale ontwrichting van de sociale orde: plunderingen, rellen, vandalisme. Binnenkort wordt de oorlogstoestand uitgeroepen. Het aantal slachtoffers zal aanzienlijk zijn, wat invloed zal hebben op zelfs de meest basale voorzieningen. We moeten een nieuw leven opbouwen als we hieruit komen.’ Papa’s stem wordt steeds zwaarder en luider, net zoals wanneer hij met zijn vrienden over politiek discussieert. ‘Maar we wachten rustig af, we moeten sterk zijn en klaarstaan om straks onze plaats in de nieuwe orde in te nemen.’ Brett knikt instemmend. ‘Alles zal eerst faliekant misgaan, voordat het weer beter wordt. Maar ooit wordt het beter.’

‘Het is de schuld van die spleetogen,’ zegt Brett. ‘Ze krijgen wat ze verdienen.’

‘Ja. Maar je ziet hoe snel het virus zich naar de vs verspreidt. Het is een opzettelijke dreiging, militair ondersteund. We krijgen er gehed mee te maken hier, en niet zo’n beetje ook. Nog erger dan daar. Het is namelijk voor ons bedoeld.’

‘Maar papa, waarom gaan ze zelf dan ook dood?’ Ik stel mijn vraag op zo’n beleefd mogelijke toon, zodat hij niet denkt dat ik ruzie zoek.

Papa haalt zijn schouders op. ‘Een foutje, of zo? Misschien hebben ze een reageerbuis laten vallen.’

‘Ik durf te wedden dat ze op hun eigen volk experimenteren,’ zegt Brett. ‘Spleetogen doen dat soort dingen, pa.’ Alsof hij ineens precies weet hoe de wereld in elkaar zit. Het is me opgevallen dat Brett papa de laatste tijd ‘pa’ noemt. En dat hij met hem discussieert alsof hij een vriend van de schietvereniging is.

Papa laat hem uitpraten. ‘Feit blijft dat het maanden gaat duren voor er een geneesmiddel is. Hier hebben we op gewacht. Dit is allemaal niet voor niets geweest.’ Hij gebaart met zijn hand om zich heen.

Ik wil papa vragen waarom hij en Brett de paarden hebben doodgeschoten, maar ik doe het niet. Ik weet zeker dat hij dan tegen me gaat schreeuwen. Trouwens, ik weet toch al wat hij zal zeggen. *Wil*

je dan dat ze de hongerdood sterven, Gina, of dat ze in onze afwezigheid worden afgemaakt en opgevrotten? Wil je dat op je geweten hebben?

Ik stap op het keukentrapje om een stapel schone borden in het kastje boven de kookplaat te zetten. Terwijl ik de paar treden neem, houd ik me aan de deur van het keukenkastje vast, heel lichtjes, ik raak hem echt nauwelijks aan, maar dan schiet het bovenste scharnier los. De deur klapt tegen mijn hoofd en terwijl ik ineenkrimpt, schuift het bovenste bord van de stapel en valt met een waanzinnig gekletter op het stenen aanrecht. Ik zet de rest van de stapel nog in het kastje en wankel dan het trapje af. Nog voor papa tegen me begint te brullen, zit ik al op mijn knieën om de scherven op te rapen.

‘Doe toch voorzichtig, meid!’ buldert hij. Hij loopt naar me toe en bestudeert de deur van het keukenkastje. ‘Moet je zien wat je gedaan hebt!’

‘Het spijt me,’ zeg ik, en ik maak me klein. Ik weet dat hij gewoon geschrokken is van het lawaai. Zijn woede zakt waarschijnlijk weer net zo snel als dat die opvlamde, maar tot die tijd moet ik me gedeisd houden.

Mama komt de slaapkamer uit, werpt een blik op Brett en papa en snelt dan op mij af. ‘Wat heb je gedaan?’

Ik geef geen antwoord. *Bedankt voor je steun, mama.* Vanuit mijn geknielde positie op de grond kijk ik naar Brett, die nog altijd rustig op zijn barkruk zit. Nog niet zo lang geleden had hij me geholpen. Nu wendt hij zijn blik af.

Later gaan papa en Brett met meneer Fuller de omheining controleren. Ik merk dat papa heel trots is dat wij als eersten in het Sanctum aankwamen. Hij zegt altijd dat een goede voorbereiding het halve werk is. Mama is in haar kamer, ze ligt nog te slapen. De lunch is achter de rug en alles is weer opgeruimd. Papa heeft het keukenkastje gemaakt met een schroevendraaier. Ik heb hem niet verteld dat ik rattenkeutels heb gezien toen ik de bovenkant van de keukenkastjes afnam. Hij zou mij er de schuld van geven.

Ik kan de paarden maar niet uit mijn hoofd zetten: de grote ogen

van Reggie, de als stracciatella-ijs gespikkelde flanken van Dwight. Om mezelf af te leiden, blader ik nog eens door de welkomstbrochure die op de ontbijtbar ligt. ‘Welkom in het Sanctum! Uw eigen luxueuze survivalappartement staat garant voor een gerust gevoel.’ Toen we gisteren aankwamen, hield meneer Fuller een heel betoog over dat het Sanctum zelfvoorzienend was, hij vertelde dat ze hier groenten kweken onder lampen en dat er in de kelder zelfs een composttoilet is om de groentebedden mee te bemesten. Het klinkt walgelijk, maar we gooien thuis ook koeienvlaaien op de planten, dus ach... Er is hier zelfs een kippenhok, en meneer Fuller heeft gezegd dat ik mag helpen ze te verzorgen. Ik heb het nog niet aan papa gevraagd, maar ik betwijfel of hij het goed zal vinden. Het zou me een mooi excuus geven om het appartement te verlaten. Het is niet eerlijk dat Brett mag gaan en staan waar hij wil, alleen maar omdat hij een jongen is, en dat ik overal toestemming voor moet vragen. Brett zei dat hij me het zwembad zou laten zien, maar waarom zou ik op hem wachten? Als mama wakker wordt, redt ze het heus wel een paar minuten zonder mij.

Voor ik de moed verlies, trek ik de voordeur van het appartement een klein stukje open – de scharnieren kraken niet, zoals die van de caravan – en ik stap de stikdonkere gang op. Je zou niet zeggen dat het lunchtijd is. Het is altijd nacht in het Sanctum. Als ik de deur achter me dichttrek, signaleert de bewegingssensor me en springt het licht aan.

Ik leg mijn duim op de scanner naast de deur om te testen of het slot opengaat. De deur geeft een klik en als ik ertegenaan duw, gaat hij open, dus ik weet zeker dat ik weer naar binnen kan als dat nodig is.

Er klinkt geritsel en ik blijf staan. ‘Hallo?’ fluister ik.

Ik houd mijn adem in. Ik hoor niets, alleen het gezoem van de airco. Hier op de gang is het kouder dan in het appartement. Ik krijg kippenvel op mijn armen, ik had een trui mee moeten nemen.

Ons appartement is op de derde verdieping, het zwembad en de sportzaal zijn helemaal beneden, op de zevende verdieping. De lift is dichtgetimmerd, dus ik sluip op mijn tenen naar het trappenhuis.

Als ik de deur openduw en naar binnen stap, springen de lichten aan. Ik voel het koude beton onder mijn voeten als ik de trap af loop. De deur naar de verdieping onder ons is precies dezelfde als die van ons. Ik loop snel de trappen af naar de zesde verdieping, waar zich nog een appartement en een medische post moeten bevinden, maar meneer Fuller zei dat die nog niet helemaal af zijn. Ik blijf even staan totdat de volgende bewegingssensor de duisternis verdrijft.

Ik duw de deur naar de zesde verdieping op een kiertje en kijk de gang in. De muren zijn maar voor de helft geschilderd en de deuren zijn afgedekt met dik plastic. Ik schrik als ik een kletterend geluid hoor en stap terug het trappenhuis in, de deur valt piepend dicht. Het klonk alsof het achter het plastic vandaan kwam, maar dat kan niet kloppen. Meneer Fuller zei dat wij nog de enigen waren.